משמיה דר' עקיבא בר יוסף כוותיה אמר רב

אשי ומאי קושיא דלמא להא מילתא בר

מזליה הוא אלא אמר רב אשי תדע דאמר

גברא רבה מילתא ומתאמרא הלכה למשה

מסיני כוותיה יודלמא כסומא בארובה ולאו

מעם (6) יהיב א"ר יוחנן מיום שחרב בית

ל) [נדה כ:], ב) [ל"ל שדור],
ג"ק פ:, ד) ק"ל שאכל כו'
ושתה כו', ה) [לקמן קכד.],
ו) [פי סמוך לשדה של חמיו ולל

היה לחמיו בנים כי אם בנות. ערוך

וע' תוס' דהכא ד"ה אמילראז.

ל) [לקמן נט. קסח. עירובין מט. כתובות קג.], א) [ל"ל שהם], ע) ל"ל לא נהנה רש"ש,

תורה אור השלם

וֹ וְאִישׁ נְבוּב יִלֶּבֵב וְעֵיִר פֶּרָא אָדָם יְוְלֵד: איוב יא יב 2 נְבוּב לָחֹת תַּעֲשָׂה אֹתוֹ

בַּאֲשֶׁר הָרְאָה אֹתְרְּ בָּהָר בֵּן יעשוּ: שמות כז ח בַּאֲשֶׁר בָּן אָנו מייִא דָּלָ יָעשׁוּ: שמות כז ח בּן בָּי מָה טובו ומָה יְפִּיוֹ דְּגָן בּחוּרִים וְתִירוֹשׁ יְנוֹבֶב בְּתְלוֹת: זכריה טיו בְּתְלוֹת: בְּבְּבוֹר אֲשֶׁר תַּלֵד בְּתְלוֹת: בִּירוֹי אַשְׁר תַּלֵד

יָקוּם עַל שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא יָקוּה שְׁמוֹ מִישְׂרְאַל:

גליון הש"ם

נכורא מעל" ליה עלויא. עיין מיין מעל" ליה עלויא. עיין פ"ו מעל" ליה עלוי נפירום הרמנ"ס: דוום" ד"ה בגון בו" אבל הא פשימא שיבול למחות בו. עיין לקמן דף לנו ע"ב נרענ"ס ד"ה למלו שלו לל

הגהות הב"ח

(A) גם' ולאו טעס קאמר א"ר יוחנן: (ב) שם דמלין השתא במחא מחסיא: (ג) שם לאימלוכי

כיה עכבינהו הדר שדור וכו׳

עכבינהו גניה עד: (ד) שם

ואחת מכאן כדי שתרבה

לייל ומידת וחתת בחתונו נחתת

מעלינן וכו' בשדה הבעל ואייר

מבו א ב מיי פי״ב מהלי קבו א ב מייי פיייב מהכי שכנים הייב מתג עשין פב טוש"ע ח"ת סיי קעד סעיף ב': קבו ג ד ה מייי שם הל"ח טוש"ע שם ס"ח:

מוסף רש"י

יהבינן ליה אחד מצרא. שני חלקים יטול נמקום אחד כחלק פשוט שהוא חלק אחד ונוטל בכורה, ואם הם שני אחין ושלש שדות לא יפילו שלשה גורלות, שנים לבכור ואחד לחשונו. שהרי שנים נבכור ומחד נפשוט, שהרי אם יפול חלק הפשוט בשדה האמצעי לא יזכה בו, דאם כן נוטל הבכור בשני מקומות, אלא שני גורלות יפילו ויטילום על שני שדות החילונות ואיזה שיעלה שרות החיפונת ותחים פשנם לבכור יקח ויטול גם החמנעי שחללו עמו (רשב"ם לקמן קבד.). מדת סדום. שלי שלי (ערובין מט.) לא היו עושין טובה (כתובות קב:) אין מהנה לחבירו (בחובות קב:) סין תהנה נמפירו אע"פ שאין חסר בכך כלוס (רשב"ם לקמן נט.) כדתנן (אבות פ"ה מ"י) האומר שלי שלי שלך זו מדה בינונית ויש אומרים זו מלת סלום (לקמן קטח.).

רבינו גרשום כרבא לפי שכשחורשין את כרבא לפי שכשחורשין את הקרקע מתחלה מחמת שהיא הקרקע בריכה יותר מיום אחד בכרבא אינה צריכה שני ימים שלמין ונמצא שמפסיד בעל השדה מט' שעות ולמעלה וומא רדו יומא לכרבא לא הוי חד יומא ביז חרישה וזריעה דבפחות סגיא ומשתכח דקא מפסיד. איבעית אימא בי רדו יומא כרבא ודקשיא לך לא הוי יומא זרעא דפחות מיום הוי יומא זרעא דפחות מיום סגיא הא לא קשיא דכריב ותני זמנא אחריתי דבין ב' כריבות צריך (ב' ימים שלמין) [יום א' שלם] ואיבעית אימא בי רדו יומא זרעא ודקשיא לך רור יומא ודעא ודקשיא דך לא הוי תרי יומי כרבא הא לא קשיא בהדורי ארץ הרים וטרשים שקשה היא ביותר ואיכא מלאכה לתרי יומי. וכן קיבלו חביריו מרבי: דוולא כלומו אם יש להם לחלוק "שרב כינו שוטרבי בשורבות "שרב כינו שוטרבי בשורבות "שרב כינו שוטרבי בשורבות שדה בור שצריך להשקותו בכל שעה מאריתא דדלאי כלומר בכמה יש בה באותה כלומר בכמה יש בה באותה שדה דין חלוקה. אמר (רב יוסף) [רבנחמן] בי דאלו יומא אם יש באותה חלוקה שדה שיעור שהפועל יש לו מלאכה שיעון שהפועל יש לו מלטה. כל היום לדלות מן המים ולהשקותו לכל חלק וחלק יחלוקו ואם לאו לא יחלוקו שלא ימצא אדם שישכור לו לחצי היום ונמצא שמפסיד: לחצי היום ונמצא שמפטרו: פרדיסא. שדה גפנים: מנת בכרם. חלק: אין אלו אלא דברי נביאוי. כלומר דבר זה שאתה אומר ג׳ קבין לכל אחד ולא אמרת טעמא מאי ג' קבין או b) מד' או מה' כלומר או ס) מד' או מה' כלומר משום הכי מיחזי כנביאות דלית בה טעמא. ל"א דברי נביאות כלומר דברים הללו עיקר כנביאות. אם מכר לו י. נו בעל מנת בכרם כמה צריד י למכור לו הואיל שהכרמים בזול. תלת אציאתה. כלומר ג' שורות שבכל אחת י"ג גפנים כדי שיעור שפועל יכול לחפור תחתיהן ביום אחד: וניתנה לחכמים. מכלל דנביא מעיקרא לאו חכם ואטו חכם לא נביא הוא כלומר מי היה נביא כי אם חכם: ונביא לבב חכמה. כלומר לנביא יש לו

בל המריעין לו לא במהרה ממיבין לו. ונשילהי מרונה (ב״ק דף פ: ושם ד״ה לעולם) דקאמר רב אחא גופיה לעולם אין מטיבין לו איכא למימר דמחחל' אמר לא במהרה מטיבין שהיה מלפה שיחזירוהו לגדולמו וכשראה שלא החזירוהו שוב אמר לעולם אין מטיבין לו: הדקק בכור וחלק פשום יהבינן ליה אחד מצרא.

כדנפקא לן ביש נוחלין (לקמן דף קכד.) מדכתיב פי שנים מקיש חלק בכורה לחלק א פשוט: אמיצרא דבי נשי. אית דגרם בתר הכי אמרי אחוותא א"כ בי נשיה היינו חמיו ולא היו לחמיו בנים כי אם בנות ואית דגרם אמרי אחי א"כ בי נשיה היינו לביו [ועי תוס׳ שבת כג: ד״ה דבי נשח]: בגון זה כופין על מדת סרום. מימה לר"י לרבה אמאי איצטריך קרא בבכור דיהבינן ליה אחד מלראב ואומר ר"י לפי שלא נתו לו (כ) כח הכתוב אלא כב׳ אחיו ואילו היו שני אחיו רולים להשתתף לא כפינן לשלישי לתת להם חלק ביחד ועוד דבכור מתנה קרייה רחמנא כדאמר ביש נוחלין (שם) דכתיב לתת לו פי שנים ואין לכוף את הנותן ולאביי נמי אי לאו דקרייה רחמנא בכור ה״א יהום על שם אחיו כאילו הוא ואחיו קיימין ורילב"א מפרש דהא דאמר רבה כופין לא מדין תורה קאמר דבדין היה יכול למחות שכנגדו דחיכה קפידה ברוחות כדאמר בכמה דוכתין ועוד הא דכופין על מדת סדום בזה נהנה וזה לא חסר היינו בשכבר דר בחלר חבירו שאינו מעלה לו שכר °אבל הא פשיטא שיכול למחות בו שלא יכנס לדור בביתו אפיי בחלר דלא קיימא לאגרא וגברא דלא עביד למיגר דהוה זה ש נהנה וזה לא חסר אלא מתקנת חכמים קאמר הכא דכופין והשתא אין להקשות כלל אמאי

אינטריך קרא בבכור: מעלינן ליה כנכסי דבר מריון. פירש הקונטרם בשדה הבעל (ט שיכולים לומר שפעמים מתברכת משחר שדות ובתרתי ארעתא אתרי נגרי לא שייך למימר מעלינן כיון שלריך להשקות ואין מתברכת זו יותר מזו ואין נראה דגם אותם שלריך להשקות מתברכת אחת מהם פעמים יותר שחחת לוקה בשידפון ואחת אינה לוקה ופר"ת מעלינן כנכסי דבר מריון לא ניתן לך זכות שיש לנו בשדה זו אם לא בדמים יקרים כמו בני מריון שהיו עשירים ולא היו מוכרים קרקעותיהם אלא בדמים יקרים ותרתי ארעתא אתרי נגרי לא קאי אעובדא דההוא גברא אלא מילתא באנפי נפשיה כלומר שתי שדות שיש לכל אחד נגר ורוצה האחד שיחלקו כל אחת לשתים שיקח חלי שדה זו וחלי שדה זוג אמר רבה כופין על מדת סדום ויטול כל (מ)

אחד מלרא וכן יש לפרש תרתי יהוה לרופה יותר. לב החכם דעדיף מיניה: תדע דחכם עדיף מגביא. משום גברא רבא מלתא. כלומ' שאומר חכם הלכה מדעתו על בורייה ועל עיקרה כמפי השמועה ואותה

ים פויף מבהיא. משום באו אד בא מתוא. פעום שאומו הרכו הלכו מו של כל בוייתי וכל ביקור הרכו ליקור האחומו. הלכה נאמרה משמיה דגברה בא הביה אלה מביא המבודה והו הגברה והו או הגברה והו האחומות הלכה בא הביה בא הביה בא מביה בא מבי אם בא מביה בא מבי וליכא למימר דחד מזלא הוא שהרי ר' עקיבא דקים לן דלא היה מעולם גברא כוותיה ואפ״ה כי אתי חד תנא ואמר מנפשיה כוותיה אע״ג דלאו בני חד מזלא נינהו דלית דהוי ליה מזלא בתורה ובעושר כוותיה דר' עקיבא: ודלמא כסומא בארובה. ולא

כוותיה אניג דראו בני חד מדא נינהו דרית דהוי ליה מדא בתורה ובנושר כוותיה דרי עקיבא: ודלמא כסומא בארובה. ולא משום דהוה עדיף ומשני לאו טעמא קאמר שמביא אמתלא לדבריו ראייה. ומדקאמר טעמא ודאי מרוב חכמתו קאמר ולא כסומא בארובה: ברסתקא. בגישרא דעברי בה [בני] השוק. למ"ה: דמליך, דליעבדי מיניה ראש ישיבה: הכי שמיה. דהכי חתום שמיה בשטר: טביומי. והכי מיקרי שמיה ושמיה דרב אשי טביומי והאי דקרי ליה רב אשי משום שם לווי: בכלה. קרי לה לההוא מסכתא דדריש ריש מתיבתא: כל המטיבין לו. הואיל והוטב לרב אשי דפתח בראש ישיבה לא במהרה מריעין לו שלא יסלקוהו

במתא הדיש יה מהובנהת? כל המסיבין לה החתר החושב לדב של היו מהוד בשל שיבוד לבמודה מה יבמודה להייק להשל שלפו ילק רב אתא עוני כול להריע לו. בכנפיה. בחיקו: כמה לבבות. שאין לבו מיושב עליו: איש נבוב. חלול הוא שלא אלפ: ילבב. כמה לבבות: אפי לבו אטום כבתולה. זו שאינה בעולה ואטומה היא מתנובב: (פשיטא) אם בכור ופשוט באו לחלוק בשדות אביהם והבכור נוטל פי שנים ואמר (הבכור) אני נוטל חלק בבכור׳ סמוך לחלק פשוט בחד מיצר אין יכול הפשוט לעכב עליו ולומר שקול חלק פשוט בהאי גיסא וחלק בכור לאידך גיסא ואינו יכול לעלות עילוי דמים אם יניחו ליטול שניהם במיצר אחד

דדינו ליטול ירושתו במקום אחד: יבם מאי. יבם שמת אחיו בחיי אביהן וייבם זה את אשתו ושוב מת אביהן דשקיל האי יבם ירושת אחיו שני חלקים אחד חלק אחיו שמת וחלק של עצמו. מי יהבי ליה אחד מיצרא הנהו ב' חלקים אי לא. מי אמרינן

דיניה הוא דשקל פי שנים ויהבי׳ ליה גבי הדדי בחד מיצרא או לא משמע ממש דבכור הוא ולא יהבי׳ ליה בחד מיצרא.

המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות לשוטים מאי היא כי הא דמר בר רב אשי דהוה קאי ברסתקא דמחוזא שמעיה לההוא שומה דקאמר ריש מתיבתא דמליך (י במתא מחסיא מביומי חתים אמר מאן חתים מביומי ברבנן אנא שמע מינה לדידי קיימא לי שעתא קם אתא אדאתא אימנו רבנן לאותביה לרב אחא מדפתי ברישא כיון דשמעי דאתא ישדור זוגא דרבנן לגביה לאימלוכי ביה ₪ עכביה הדר שדור זוגא דרבגן אחרינא עכביה גביה עד דמלו בי עשרה כיון דמלו בי עשרה פתח הוא ותנא ודרש לפי שאין פותחין בכלה פחות מעשרה קרי רב אחא אנפשיה ºכל המריעין לו לא במהרה מטיבין לו וכל המטיבין לו לא במהרה מריעין לו תנוקת מאי היא כי הא דבת רב חסרא הוה יתבה בכנפיה דאבוה הוו יתבי קמיה רבא ורמי בר חמא אמר לה מאן מינייהו בעית אמרה ליה תרוייהו אמר רבא ואנא בתרא יי א"ר אבדימי דמן חיפה קודם יישיאכל אדם וישתה יש לו שתי לבבות לאחר שאוכל ושותה אין לו אלא לב אחד שנאמר יאיש נבוב ילבב וכתיב 2נבוב לוחות ומתרגמינן חליל לוחין אמר רב הונא בריה, דרב יהושע הרגיל ביין אפי' לבו אטום כבתולה יין מפקחו שנאמר וותירוש ינובב בתולות: אמר רב הונא ברי' דרב יהושע "פשימא חלק בכור וחלק פשום יהבינן ליה ייאחד מצרא יבם מאי אמר אביי היא היא מ"מ בכור קרייה רחמנא רבא אמר יאמר קרא יוהיה הבכור הוייתו כבכור ואין חלוקתו כבכור ההוא דזבן ארעא אמצרא דבי יונשיה כי קא פלגו א"ל פליגו לי אמצראי "אמר רבה יכגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה רב יוסף יאמרי ליה אחי • מעליגן ליה עלויא כי נכסי דבי בר מריון והלכתא כרב יוסף תרי ארעתא אתרי נגרי אמר רבה כגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה רב יוסף זמנין דהאי מדויל והאי לא מדויל והלכתא כרב יוסף תרתי (0) אחד נגרא א"ר יוסף

הכגון זה כופין על מדת סדום מתקיף לה אביי מצי אמר בעינא דאפיש אריםי והלכתא כרב יוסף אפושי 🐠 לאו מילתא היא שדה שלם כדי שיהא לכל אחד חלק

ארעתא אחד נגרא שהנגר מפסיק בין שתי השדות ואם יחלקו כל שדה לשתים לא יהיה חלקו אחד מצרא והשתא בהני לא שייך למימר מעלינן כנכסי דבי בר מריון דאטו אם האחד רצה לחלוק לעשרים נאמר

משמיה דרבי עקיבא כווחיה. וליכא למימר בני חד מזלא נינהו שהרי ר"ע חכם ממנו הרבה: ולאו טעמא קאמר. במילתיה וכיון דאמר טעמא אין זה כסומא שמכוון לירד בארובה במקרה בעלמא אלא סברת הלב היא הבאה לו בנבואה וזכה להסכים להלכה למשה מסיני: בריססקא.

שוק רשות הרבים: דמליד. השתח במתה מחסיה שעתיד להיות רחש הישיבה עכשיו: טביומי הסים. כשחותם באיגרת חותם שמו טביומי: קיימה לי שעחה. מול: שדרו זוגה דרבנן לגביה. דמר בר רב חשי: לאימלוכי ביה. ליטול עלה ורשות להמליך את רב אחא: פחה וחנא. דרשה ונעשה ראש הישיבה: כל המריעין לו כו'. כלומר הואיל ונדחה השעה לא ימליכוני עוד: איש נכוב. כשהוא חלול בלא כרס מלאה: ילבב. כמה לבבות שאינו מסכים לדעת שלמה: ינובב במולות. לב איוום כבתולות עושה נבוב וחלול: פשיטא חלק בכור וחלק פשוט. שני חלקין שהבכור נוטל אחד משום בכורה ואחד משום פשיטות יהבינן ליה אחד מצרא זו אצל זו שהרי שניהן חלקו הן והרי הן כחלק אחד: יבם מאי. המייבם את אשת אחיו דקם תחתיו לנחלה ונוטל שני חלקים מאי מי מצו אמרי ליה הואיל ומכח אחרינא קאתי לא יהבי להו (1) ניהליה אחד מצרא זו אלל זו אי לאו מעליתא גבן בדמי: הבכור אשר חלד. ביבם קמשתעי דמלוה בגדול לייבם אשר חלד פרט לאיילונית והכי מדרש קרא יבמה יבא עליה וגו' והיה הבכור איזה מן היבמין יבא עליה הבכור אשר תלד וכגון שהיבמה בת וולדות היא פרט לאיילונית: דובן ארעא אמלרא דבי נשת. קנה קרקע אלל שדה אביו: כי מטא למיפלג. עם אחיו בנכסי אביו: על מדת סדום. זה נהנה וזה לא חסר: אמרו אחי מעלינן ליה עילואי. לנו היא משובחת כקרקעותיו של בר מריון שהיו מעולות ומסתברא הא דרב יוסף בשדה (ח) בעל שיכולין לומר פעמים שזו מתברכת משאר השדות: פרי ארעתא אחרי נגרי. אם בית השלחין היא ויש לשני אחין לחלוק שתי שדות לכל אחת יש לה יאור להשקות ממנו

חה קנה שדה אלל ש האחד מהן ורולה שיתן אחיו זו הסמוכה לשלו:

כגון זו כופין. דהא לקרקע השניה

גם היא יש לה יאור להשקות ממנו:

האי מדויל והאי לא מדויל. דרך היאורים

לייבש כשנהר ששם נמשכין ממנו

מתמעט לפעמים שזה יבש וזה אינו

יבש ואומר לו טול חלקך בשתיהם

דלאו מדת סדום היא או תז לנו עילוי

בדמי: מרמי. ארעתא יש להם לחלוק

על חד נגרא ואחד מהן קנה קרקעו

אלל האחת: כופין על מדת סדום. דכיון

דאחד נגרא נינהו שתיהן שוות: ניחא

שיכולים: (מ) בא"ד ויטול כל אחד שלה שלם:

מוסף תוספות א. ולא חשיבי שני חלקים א. רא חשבי שני חוקם אלה אלא כחלק אחד. נמוק"י. ב. משמע דאי לא כתב רחמנא בבכור פי שנים לא היה נוטל שני חלקיו רשב״א. אחד. במקום ב........ אחד. לשנ״ל. ג. והשני תובע שיחלקו אותם זה כנגד זה כיון ששוים הנאתם בדמים ובגופם ואין שינוי ביניהם אלא שינוי הנגר. ריטנ״ל.

רבינו גרשום (המשך)

אביי אמר היא היא דשקיל . נמי בחד מיצר דבכור קרי יחמנא והיה הבכור אשר תלד רחמנא והיה הבכור אשר תלד ודרשי׳ לי׳ הבכור מצוה בגדול הלכך דיניה כבכור ואחד מיצר ליטול ב׳ חלקים ולא חלוקתו לו לחמיו בנים כי אם בנות ומת חמיו והניח קרקעותיו . לבנותיו אמר האי הבו לאשתי

לי לאפושי אריסי. טוב לי שיהא לך שתי שדות אחת מכאן ואחת מכאן ים ואחת לי באמצע כדי שתרבה לך אריסין ותהא שדה שלי משתמרת יפה:

סל שיחלקו משום מעלינן ולשון מעלינן נמי אינו מתיישב לפ״ה: קל

מחלקה סמוך לאותה שדה שקניתי אמר רבא ודאי יהבינן ליה סמוך למיצריה וכגון זה אי מעכב אינש כופין על מדת סדום שלא יעשה מדת סדום שהיו מקפידין ואו׳ שלי שלי ושלך שלך. כך אלו כופין אותם שלא יעכבו ליתן לה חלקה אצל שדה בעלה שזה נהנה וזה לא חסר: מתקיף לה רב יוסף והא מצי למימר אחותה הואיל ויש לו הנאה שנושל שדה סמוך ליה מעלינן ליה האי ארעא וחשביי ליה ביוקר כנכסי דבי בר מריון דהוי ליה מקרקע מעולין והוי אמיד ולא מזבן ארעתיה כי אם בדמים יקרים הכי נמי מעלי לן האי גברא דמים אי יהבינן ליה בסמוך לו ואי לא לא יהבי׳ ליה אמצרא דידיה ואמאי כופין. והלכתא כרב יוסף דמצי מעלי לי׳ ביוקר. תרי אחי הנים אייהבין, די בטמון דו האייה אל א היהבייהה אמצוא דייה האמאי כופין. הזלבוא כוב יקור ו מצי מעל לי ביקו, הוא חוה או תרי שותפי דהוי להו לחלוק תרי ארעתא דקיימן חדא אהאי נגרא חדא אהאי נגרא דלכל אחת יש לה נגר שלה וזה אמת המים שמשקין אותה ממנו רובן חד מהני אחי או שותפי חד ארעא אחריתא סמוך לאחת מאלו ואמר האי דובן הואיל דהני תרי ארעתא דאית לן לחלוק שויון הן במדה ולכל חדא יש לה נגר הב לי אותה שדה שסמוכה לאותה שקניתי אמר (רבא) [רבה] כגון זה ודאי כופין דלא מצי לעכב עליו. מתקיף לה רב יוסף אמאי כופין הא מצי טעין אידך לא בעינא אלא נחלוק כל שדה וכל נגר לשנים דשמא זימנין דהאי נגרא מדוול והאי יכש מסתפינא דלמא יכשא נגרא שלי ונגרא דמ'צרך לא יכשה ומצית את להשקות שדך ואנא לא מצינא ומפסדנא הלכד בעינא למפלג תרווייהו או יעלה לי דמים וכי האי גוונא מצי מעכב ליה. תרי ארעתא אחד נגרא שהיו שניהז מסתפקות מנגר אחד הוכן בעינה למנה נוחדיה או יעצה לי המדביה אות מצב מעבב ליה חוי או עות אחד נה א שהיו שניהן מטונקות מנה אחד. זקנה אחד מהן קרקע חד סמוך לאחת משרות אלו ואמר ליה לחבירו הבל לי אמצראי דהשתא ליכא למימר דהאי מדוול והאי לא מדוול דתרווייהו סמיכי אחד נגר. אמר רב יוסף בהאי מודינא דכופין ויחיב ליה. אמר ליה אביי אמאי כופין והא מצי למימר ליה אידך ניחא לי לאפושי אריסי כלומר אם היה שדהו שקנה בצד אחד סמוך למיצר ואמר הבו לי אמיצראי יכול לומר לו הלה איני רוצה שתקח חלקך כי אם מצדי האחר כדי שתהא שדה שלי אמצעית ותשים אריס אחד מצד אחד על אותה שדה שקנית ואריס אחד על חלקך המגיעך מצד אחר ומהז משתמרת שדה שלי שהיא אמצעית וכי האי גונא מצי לעכבי ואפי׳ הכי דאיכא למימר הכי הלכתא כוותיה דרב יוסף.